

Est voilã

een inleidend manifest

"Sienjaal" zal zijn het orgaan van de constructieve richting in de nieuwe Kunst, duidelikhelver van het geemansipeerd kubisme. ~~De~~ Deze term, geemansipeerd kubisme, betekent van het resultaat uit gezien, de grenzen die het streven naar architectonische kunst scheiden van het streven naar individualistische (anarchistische) kunst. Esthetische grenzen zijn naar de vorm, niet naar de inhoud, te bepalen.

Eerst de inhoud. Als algemeen dient gezegd: de spiritualistische inhoud van het kunstwerk is vanzelfsprekende voortzetting. Deze inhoud wordt gedeterminiseerd door de subjectieve visie, door het standpunt van ~~de~~ kunstenaar. Van de analyse uit is de inhoud van het kunstwerk niet volledig te bepalen. De inhoud werkt onmiddellijk op de toeschouwer - op de lezer. - De inhoud van het kunstwerk is niet nader te bepalen of te verduidelijken. De inhoud is er of is er niet. Het is bijgevolg niet te verhinderen dat sommigen zich van de vorm ener bepaalde kunstrichting meester maken, terwijl zij met deze kunstrichting ~~ook~~ essentieel niets gemeen hebben. De eerste voortzetting blijft: het visioinaire of de synthetische energie van de kunstenaar. Het grijpen naar - het be-grijpen- van het GEBEUREN. Dit begrip kan slechts synthetisch zijn, kosmisch-intuïtief; niet analytisch, niet wetenschappelijk-verdelend. Het is het gaan tot de laatste trap van het intelligibele. Daar wacht het Wonder dat slechts door instromen van het Wonder in het subject en van het subject in het Wonder is te begripen. De hoogste vorm van kunst is de E K S T A S E.

Vorm en inhoud beelden in het kunstwerk een niet te delen geheel. Noemen wij vorm en inhoud als gecheiden elementen, dan gebeurt dit enkel als een ~~hulpconstructie~~ hulpconstructie van de kritiek. In de realiteit zijn vorm en inhoud in het kunstwerk niet te scheiden. De inhoud staat niet tot de vorm in de verhouding van oorzaak tot gevolg, zoals de kritiek gewoon meent. In het kunstwerk bepaalt de vorm niet minder de inhoud als de inhoud de vorm. In het voltooide kunstwerk blijft niets bestaan van deze kausale

samenhang. Het kunstwerk is een eenheid. Het kunstwerk is gesloten en aanvang loos
getijk de een kring.

Het kunstwerk is een organisme. Het kunstwerk is een levend wezen. Als zulk
is het voor-zich individueel in de eerste betekenis van het woord: voor-zicht on-
gescheiden. Daarom is de opgave van de kunstenaar uit: ontindividualisering.
Omdat het kunstwerk door zich-zelf een organisme moet zijn en voor zich-zelf is.
Aseïteit. Daarom moet het kunstwerk naar de wetten van zijn materie en zijn
geest zijn gedetermineerd zijn en niet naar de wetten van een vreemd
lichaam en van een vreemde geest. Pygmalion ~~was~~ is een slecht beeldhouwer;
~~want~~ hij verlieftde zich zinnelijk in zijn beeld, niet in het beeld, want
dit beeld was geen plastiese aseïteit, maar wel van vreemde, - onplastiese, -
normen uit gedetermineerd.

Dit gesteld, worden ook andere termen duidelijk. Abstrakte Kunst kan
bijgevolg enkel betekenen geontindividualiseerde Kunst. D. w. z.: de
vormen, die samen het organisme-kunstwerk zijn, zijn losgerukt van alle
andere relaties; losgerukt de objectieve vormen van hun empiriese samen-
hang; en de subjectieve vizie losgerukt van de schepper doordat haar
lokalisering een zelfstandig mikrokosmos is, door de subjectieve
vizie zo te ~~als~~ exterioriseren dat het zich wil zeggen van zich, de
Kunstenaar, ver-vreemden. Het objectieve wordt geontindividualiseerd
door het subjectieve affekt en dit affekt ^{weer} door de exteriorisering die
is een in zich gesloten kring. Het kunstwerk is niet het gevolg van een ver-
groffen van de antithese subjeekt-objekt, maar wel een synthese. Een
kunstwerk is abstrakt, maar niet substrakt.

Abstrakt betekent dus niet het beelden overwin van abstrakties.
Want juist het begrippelijke van een abstraktie valt weg van het ogenblik
dat deze abstraktie als beeld wordt voorgesteld. Een beeldende
voorstelling is steeds concreet. Waaruit volgt dat dit voorstellen van
abstrakties door middel van a-priori concrete vormen, slechts zijn
kan een neo-^{sim}bolisme zijn. De vizie is steeds abstrakt. Vorm is slechts
concretiseren van de abstrakte vizie. Een fles of een kaleïdoskopies beeld
van de stad: beide vormen kunnen naturalities of abstrakt zijn. De inten-
siteit van de vizie is de weg naar het abstrakte, niet de keus onder de
vormen. Want de vormen op zich-zelf zijn niet min of meer empiries.